

Παίρνουμε τη ζωή στα χέρια μας

Πώς θα ζήσουμε; Το εφιαλτικό αυτό ερώτημα στοιχειώνει τη σκέψη εκατομμυρίων εργαζομένων που βλέπουν οργισμένοι να χρεοκοπεί καθολικά η ζωή τους στο όνομα του «να μην χρεοκοπήσει η χώρα».

Η διαχείριση του χρέους, που δημιουργήθηκε από το κεφάλαιο και το κράτος για τη χρηματοδότηση των δικών τους «αναπτυξιακών» οραμάτων καταλήστευσης της εργασίας και της φύσης δεκαετίες τώρα, εμφανίζεται ως «εθνικό ζήτημα» για να εκβιάσει την υποταγή των μόνιμων θυμάτων τόσο της «ανάπτυξης» όσο και της «κρίσης», των εργαζομένων και της κοινωνικής πλειοψηφίας, σε μια πολιτική που μας κλέβει και το παρόν και το μέλλον.

Δεν πρόκειται να εγκλωβιστούμε στο δίλημμα «κρίση ή ανάπτυξη», γιατί ξέρουμε καλά ότι η κρίση τους έρχεται να αποτελειώσει ό,τι άφησε όρθιο η ανάπτυξη τους, ενώ η επανεκκίνηση της ανάπτυξής τους θα γίνει μέσα από τα συντρίμια των εργασιακών και κοινωνικών δικαιωμάτων οδηγώντας σε μια νέα εποποιία εκμετάλλευσης και καταστροφής. Αν ο ελληνικός καπιταλισμός που όλα τα προηγούμενα χρόνια είχε τους μεγαλύτερους ρυθμούς ανάπτυξης στην Ευρώπη «έπεσε έξω», τότε τι μπορεί να περιμένουμε από τη «διέξοδο του από την κρίση» που μας καλούν να στηρίξουμε; Τι μπορούμε να περιμένουμε από την αύξηση της «ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας», μέσω της μείωσης των μισθών, της μόνιμης ανεργίας και της εξαφάνισης της κοινωνικής προστασίας, που μας εμφανίζουν ως μονόδρομο οι «σωτήρες» μας; Και, αλήθεια, τι θα σωθεί με τη «σωτηρία της χώρας», αφού αυτή προϋποθέτει, σύμφωνα με τις αποφάσεις κυβέρνησης-ΕΕ-ΔΝΤ, να μην έχει μείνει τίποτα όρθιο από όσα ξέραμε ως τώρα ως συνθήκες εργασίας, παιδείας, υγείας, ασφάλισης; Μάλλον μόνο τα κέρδη και η ανταγωνιστικότητα των τραπεζών και των επιχειρήσεων, για τις οποίες εξάλλου προορίζεται άμεσα και ένα μεγάλο μέρος του «πακέτου στήριξης» ΕΕ-ΔΝΤ.

Το βέβαιο είναι ότι το βίαιο ξεδίπλωμα της κρίσης γκρεμίζει τις όποιες ψευδαισθήσεις για το «κράτος πρόνοιας» και καταρρίπτει όλα τα ιδεολογήματα για τον «καπιταλισμό με ανθρώπινο πρόσωπο». Άλλωστε, δεκαετίες τώρα, κράτος και κεφάλαιο καταλήστευουν τον κοινωνικό πλούτο και περιθωριοποιούν την εργαζόμενη κοινωνική πλειοψηφία. Προφανώς η σωτηρία της εργαζόμενης κοινωνικής πλειοψηφίας δεν τους αφορά, ούτε μπορούν να την εξασφαλίσουν. Γιατί η «ιερή συμμαχία» κυβέρνησης-ΕΕ-ΔΝΤ είναι μια ταξική σύμπραξη επίθεσης ενάντια στην εργασία και την κοινωνία, για να εξασφαλίσουν τα βασικά συμφέροντα

εκμετάλλευσης και κυριαρχίας του κεφαλαίου, το οποίο ποτέ δεν είχε πατρίδα, και ειδικά σήμερα κινείται κυρίαρχα με παγκοσμιοποιημένες και πολυεθνικές μορφές, η προστασία των οποίων δεν μπορεί να εξασφαλιστεί

από το «έθνος-κράτος» μόνο, αλλά με διεθνείς πολιτικές, οικονομικές και στρατιωτικές συμπράξεις όπως η ΕΕ, το ΔΝΤ, το ΝΑΤΟ, κ.λπ. Δεν πρόκειται για «επιβολή», «κατοχή», «επικυριαρχία», χαρακτηρισμούς που

με τον έναν ή άλλο τρόπο η κυβέρνηση, τα ΜΜΕ και τα καθεστωτικά κόμματα κινδυνολογούσαν περί δήθεν απώλειας της «εθνικής κυριαρχίας» και η συντριπτική πλειοψηφία της Αριστεράς (καθεστωτικής και εξωκοινοβουλευτικής) τους αναπαρήγαγε, «νοσταλγώντας» νέους αντικατοχικούς αγώνες σε σύμπραξη φυσικά με την (υπαρκτή μόνο στη φαντασία τους) «εθνική» αστική τάξη, και υποβιβάζοντας τις ευθύνες σύσσωμου του αστικού πολιτικού συστήματος σε έναν «ενδοτισμό» προς τους ξένους.

Πρόκειται για οργανική συμμαχία που εξυπηρετεί τα συνολικά συμφέροντα του κεφαλαίου που βρίσκεται στη χώρα (ο ίδιος ο ΣΕΒ, άλλωστε, χαρακτήρισε το ΔΝΤ ως ευκαιρία για να γίνουν όλα αυτά που δεν μπόρεσαν να γίνουν τόσα χρόνια...), για ενίσχυση της δύναμης και της βίας του ελληνικού κράτους με τη δύναμη και τη βία των υπερεθνικών οργανισμών του κεφαλαίου.

Απαλλαγή από το σύστημα του επαχθούς χρέους και της ηληθσίας της ζωής μας

Το ερώτημα για τους εργαζόμενους δεν είναι τι θα κάνουν οι κυβερνήσεις για μας, πώς θα διαπραγματευτούν το χρέος καλύτερα ή πώς θα οδηγήσουν σε μια πιο «φιλολαϊκή» ανάπτυξη. Αυτές οι αυταπάτες (που ...πεθαίνουν πάντα τελευταίες) έχουν απομείνει πια μόνο στα γραφειοκρατικά επιτελεία της Αριστεράς και στους «προοδευτικούς διανοούμενους» που κάνουν υπερπροσφορά «εναλλακτικών λύσεων» για τη σταθεροποίηση του συστήματος και βλέπουν το κίνημα απλώς ως μοχλό πίεσης προς τις κυβερνήσεις. Το ερώτημα είναι τι θα κάνουμε εμείς για εμάς, καθώς δεν έχουμε να περιμένουμε τίποτα από το κεφάλαιο και το κράτος. Καθώς ακόμη κι αν υλοποιηθούν οι «ριζοσπαστικές» προτάσεις να βγούμε από το ευρώ και να γυρίσουμε στη «φιλολαϊκή» δραχμή, να γίνει «προοδευτική» υποτίμηση, και «εθνική» ανα-διαπραγμάτευση ή/και διαγραφή του χρέους, πάλι εμείς θα την πληρώσουμε, εμείς θα είμαστε η καύσιμη ύλη, όσο παραμένουν στη θέση τους η ιδιοκτησία, οι εκμεταλλευτικές-εξουσιαστικές σχέσεις, το κράτος και το αστικό πολιτικό σύστημα.

Απαλλαγή από το επαχθές χρέος σημαίνει για τους εργαζόμενους απαλλαγή από όλους αυτούς που το δημιούργησαν και σήμερα το φορτώνουν στις πλάτες μας. Σημαίνει άμεση επαναστατική αντίσταση και δράση για το κοινωνικό στερρώμα και την περαιτέρω ανάπτυξη των ανατρεπτικών κοινωνικών, νεολαιίστικων και εργατικών αγώνων, που θα απειλήσουν μαζικά την κρατική εξουσία και την κυριαρχία του κεφαλαίου. Ως το πραγματικό αντίπαλο δέος απέναντι στην αστική νομιμότητα, τη «δημοκρατική ομαλότητα», την «κοινωνική ειρήνη» και σε όλους τους πολιτικούς εκφραστές του καθεστώτος. Σημαίνει ότι παίρνουμε τον πλούτο από εκεί που υπάρχει (και συνεχίζει να συσσωρεύεται ακόμη και εν μέσω κρίσης) και την παραγωγική διαδικασία, αλλάζοντάς τα ταυτόχρονα, ώστε οι κοινωνικές ανάγκες να καλύπτονται για όλους, χωρίς καμιά διάκριση, με μη εκμεταλλευτικούς, μη αγοραίους, μη κρατικούς, μη κυριαρχικούς προς τη φύση όρους, ως κοινά

δωρεάν προσβάσιμα σε όλους δημόσια κοινωνικά αγαθά, που παράγονται και διαχειρίζονται με συνεργατικούς, ισότιμους και κοινωνικά αλληλέγγυους όρους. Σημαίνει ότι μπλοκάρουμε συνολικά τον παραγωγικό και κρατικό μηχανισμό με απεργίες πραγματικής σύγκρουσης, καταλήψεις νευραλγικών κρατικών υποδομών και τομέων παραγωγής-διανομής-κατανάλωσης, ανεξάρτητα από τον καθεστωτικό συνδικαλισμό μαχητικά κέντρα αγώνα, αντιπληροφόρησης και δράσης, καθώς και κοινωνικούς χώρους-κέντρα αντικαθεστωτικής κοινωνικής πολιτικής και πολιτισμού. Σημαίνει ότι αρνούμαστε να πληρώσουμε, με μαζική ανυπακοή, τους φόρους, τα διόδια, τους λογαριασμούς των «δημόσιων» υπηρεσιών, τα χαράτσια των ιδιωτικοποιημένων υποδομών, τα χρέη στις τράπεζες. Σημαίνει αυτοοργάνωση, χειραφέτηση, συνεταιρισμός, αλληλεγγύη για την από κοινού κάλυψη των κοινωνικών αναγκών έξω από την αγορά και το κράτος. Σημαίνει ότι παίρνουμε στα χέρια μας τα καταλεηλατημένα από κράτος και κεφάλαιο ασφαλιστικά ταμεία και τα αποσύρουμε από την τραπεζική και χρηματιστηριακή δομή. Σημαίνει ότι δημιουργούμε τους δικούς μας ανεξάρτητους εργατικούς και κοινωνικούς αντιθεσμούς υπεράσπισης της ζωής μας, κοινωνικής αυτοάμυνας και ανάπτυξης της κοινωνικής συνεργασίας και δημιουργίας.

Σημαίνει, τελικά, την αμεσοδημοκρατική, αυτοοργανωμένη μορφή ανάπτυξης της κοινωνικής ζωής, δηλαδή την αλλαγή της κοινωνίας και της ζωής από όλους εμάς, για εμάς και με τα δικά μας ανεξάρτητα από κράτος, κεφάλαιο, καθεστωτικό συνδικαλισμό, μέσα.

Σημαίνει ότι απέναντι στον ολομέτωπο πόλεμο που δεχόμαστε από τους κρατούντες, ήρθε η στιγμή να αντιτάξουμε το δικό μας πόλεμο. Όχι για την επίλυση της κρίσης, αλλά για το μετασχηματισμό και την όξυνση του αγώνα σε πανκοινωνική-πανεργατική δύναμη ριζικής επαναστατικής ανατροπής.